

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

HET GEHEIM VAN DE RAADKAMER

Wanneer de behandeling van eene rechtszaak is geëindigd, wordt gewoonlijk de uitspraak op een lateren dag bepaald. Wanneer het een college van rechters geldt, volgt de beraadslaging in de raadkamer, waar de rechters zich terugtrekken. Van de behandeling aldaar wordt niets bekend gemaakt. En als later in het openbaar de uitspraak valt, dan vermoedt men niet eens dat er meer dan één meening in de raadkamer geuit is geweest.

Dit is het systeem dat toegepast wordt in België, Nederland, Frankrijk, Italië, Duitsland.

Doch dit stelsel bestaat niet overal. In Zweden zijn de beraadslagingen wel niet openbaar, maar de processen-verbaal van de verhandelingen zijn niet geheim; ieder mag ze raadplegen en doen drukken, en de rechters mogen ook hunne afwijkende meening publiek maken.

In Zwitserland en Noorwegen bevat het vonnis slechts ééne meening, en er blijkt niet uit of het met eenparigheid van stemmen werd gegeven, doch de beraadslagingen van de rechters met de daaropvolgende stemmingen, zijn openbaar en men weet dus hoe ieder van de rechters over de zaak gedacht heeft.

De regeling verschilt wel eenigzins voor de verschillende kantons van Zwitserland, en in het Bundesgericht uiten de leden hunne meening, en laatst de voorzitter, en dan volgt eene vrije discussie.

In Denemarken bestaat de geheimhouding

nog, maar er wordt over de kwestie zeer geredetwist, en alles laat voorzien dat men in de naaste toekomst tot de openbaarheid zal komen.

In verschillende staten van de federale republiek van Noord-Amerika hebben de rechters de bevoegdheid bij het vonnis zelf, hunne van de meerderheid die het vonnis opstelde afwijkende meening te doen kennen, en zij maken daar ruim gebruik van. Ook in de Supreme Court, die zich de bevoegdheid toekent de wetten ongrondwettig te verklaren, al geeft de grondwet evenmin als in België, haar dat recht, wordt hetzelfde stelsel gevolgd. Het is dus niet noodig, maar mogelijk afwijkende meeningen in eene uitspraak te doen kennen.

In Engeland worden de afwijkende meeningen altijd bekend, omdat ieder lid van een rechtsprekend college, zijn meening in het openbaar zegt; en als allen hun standpunt hebben bekend gemaakt, dan weet men van zelf aan welken kant de meerderheid is, b.v. in het House of Lords, het hoogste gerechtshof, stelt de Lord Chancellor vast welk voorstel de meerderheid heeft. Wanneer een lid, van hetzelfde gevoelen is als de rechter die vóór hem zijne meening uitte, zegt hij dikwijls «I agree and have nothing to add», en hij noemt dien rechter «my noble and learned friend».

In zijne belangwekkende brochure «Het geheim van de raadkamer», onderzoekt Dr. J. P. Fockema Andreae, commissaris der Koningin in de provincie Groningen, ten onzent reeds bekend door zijn werk «Moderne proctuur?»,

de voor- en nadeelen van de verschillende stelsels.

De voorstanders van de openbaarheid stellen voorop dat deze in overeenstemming is met de democratische staatsorde, welke volledige openbaarheid van en controle over de werkzaamheid van de verschillende staatsmachten, ook die der rechterlijke macht, met zich moet brengen, ook in overeenstemming met het geheele openbare processysteem.

Ook is openbaarheid het beste middel om gemeenschapszin bij het volk aan te kweeken, en om de rechters meer achting voor de stem van het volk bij te brengen. Zij is het krachtigste middel om aan iedere autoriteit gezag en eerbied te verzekeren, en bij het publiek grooter vertrouwen te brengen, en meer belangstelling voor haar werk te wekken. In de afwijkende meening kan zich soms eene ruime rechtsopvatting openbaren, die in de toekomst voor de wetgeving van hooge waarde kan zijn. De mogelijkheid van publicatie noopt de rechters, en de partijen en pleitbezorgers tot het zorgvuldig wegen van hare innerlijke waarde, en zal leiden tot het dieper doordringen van de problemen die het positief recht ons stelt, de rechters zullen meer werk van de zaak maken; zij dwingt de nonchalantere rechters oplettend te zijn, stelt de onbekwamen aan de kaak. De rechter wordt niet gedwongen eene verantwoordelijkheid op te nemen, welke hij niet dragen kan, en zijn persoonlijk geweten wordt niet verstikt in de anonieme beslissing van een onbepaalde groep.

De tegenstanders zeggen dat de onderscheidene meeningen in een bepaald rechterlijk college, het publiek weinig raken; het dossier is geen wetenschappelijk werk, maar eene gezagsdaad, en de praktijk eischt zekerheid, en van een eensluidend arrest gaat grooter kracht uit dan van eene verzameling afzonderlijke meeningen, en een uitspraak zonder twijfelingen brengt meer rust, ook bij de partij die in het ongelijk wordt gesteld. De openbaarheid der stemming zal de achting voor de rechters verzwakken, en evenzeer het gezag der rechterlijke uitspraak, want ze kunnen aansprakelijk worden gesteld voor hunne meening, en de

pers zou hen kunnen critiseeren, en de rechter zou zich vijanden kunnen maken en schade ondervinden.

De schrijver der brochure zegt zelf dat de argumenten van de tegenstanders gemakkelijk kunnen ontzenuwd worden.

En dit is juist, want al die argumenten treffen ook den alleensprekenden rechter (vrederechter en voorzitter der burgerlijke rechtbank in kortgeding) en niemand stelt daar voor een college van rechters in de plaats te stellen.

Het systeem van de geheimhouding, zegt schrijver, steunt op het beginsel der eenstemmigheid, althans naar buiten. Maar hierin ligt juist zijn ernstige zwakheid omdat het berust op eene allengs doorzichtiger geworden fictie, waaraan wij meer en meer zijn ontgroeid.

In welken zin de beslissing valt, hangt in menig geval af van de uitlegging welke de rechter aan een of meer bepalingen van het geldend positief recht geeft. De partijen en hare raadslieden, hebben er recht op hem te volgen, in de methode en de richting die hij daarin inneemt.

Schrijver zou echter voorhands enkel de openbaarheid van de raadkamer bij den Hoogen Raad toepassen.

Verder vraagt hij het oordeel van de belangstellenden, en wenscht dat zij daaromtrent geen geheimhouding zouden bewaren.

In ons land werd de kwestie zoover, we weten, niet besproken, maar er doet zich eene zwakke strekking voor om in de burgerlijke en handelsrechtbanken terug te keeren tot het college van drie rechters, de anonieme rechtbank.

Wij wenschen de aangehaalde brochure in de hand van al dezen die die richting willen opgaan; want we kunnen ons aansluiten bij de voorstanders van de openbaarheid van de raadkamer, liefst volgens het Engelsch systeem. De instelling van den alleensprekenden rechter heeft de verantwoordelijkheid van den rechter verhoogd, laat ook de rechtscolleges hunne naamloosheid prijsgeven door verhoogd verantwoordelijkheidsgevoel.

L. VAN BAUWEL,
Hoogleraar te Leuven.

Abonneert U op "Rechtskundig Weekblad"!

RECHTSPRAAK

73

HOF VAN VERBREKING

1e Kamer. — 13 October 1938.

Voorzitter en verslaggever: M. Hodum.
Op. Min.: M. Gesché.

VOORZIENING IN VERBREKING. — DOCUMENTEN VOORGEBRACHT TOT STAVING VAN DE MIDDELEN. — ENKEL VAN BELANG DEZE VOORGEBRACHT VOOR DEN RECHTER TEN GRONDE.

Het Hof van Verbreking houdt enkel rekening van feiten vastgesteld door het bestreden vonnis, door de stukken der rechtspleging en door de documenten regelmatig voorgebracht voor den rechter ten gronde. Wanneer een aanlegger in verbreking als middel tot verbreking aanvoert dat het vonnis eener Rechtbank van Koophandel werd geveld door een plaatsvervangende rechter, die zetelde als eenig rechter, zonder daartoe te zijn aangeduid door den eersten voorzitter van het Hof van Beroep, en die bijgestaan was door een griffier die geen doctor in de rechten was en bijgevolg de referendaris niet kon vervangen, kan het Hof hierover slechts oordeelen wanneer openbare en wettelijke documenten worden ingeroepen waarmede de rechter ten gronde rekening had moeten houden.

De Smet t/ Mertens.

Het Hof,

Gehoord Raadsheer Hodum in zijn verslag, en op de conclusiën van den heer Gesché, Eersten Advocaat Generaal;

Gezien het vonnis van de rechtbank van Koophandel te Aalst, d.d. 13 Juli 1937;

Omtrent de twee vereenigde middelen, het eerste afgeleid uit de schending van artikel 106 alinea 2 van de Grondwet, van de bepalingen I, en meer bepaaldelijk II van het eenig artikel van de wet van 25 Oktober 1919, welke tijdelijk de rechterlijke inrichting en de rechtspleging voor de Hoven en Rechtbanken wijzigt, wet gewijzigd en aangevuld door de wet van 30 Juli 1921, van artikels 32 en 34 van de wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting herdrukt krachtens het Koninklijk Besluit van 22 Februari 1892, doordat het bestreden vonnis geveld werd door de tweede kamer van de Rechtbank van Koophandel te Aalst «aanwezig de heeren Gaston Cremers, plaatsvervangend rechter, zetelende als alleenzetelend rechter, in vervanging van den titularis wettig belet» terwijl een alleenzetelende rechter slechts kan zetelen wanneer hij daartoe aangeduid is geweest door den Eersten voorzitter van het Hof van Beroep, wat het geval niet was voor den heer Cremers, zoodat het optreden van dezen zetelende rechter een miskennis vormt van een substantieele pleegvorm die de nietigheid van het gevelde vonnis voor gevolg heeft; het tweede: afgeleid uit schending van artikels 32, 63, 65 van de wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting, dit laatste art. gewijzigd door artikel 1

van de wet van 11 Mei 1910, betreffende de griffiers bij de rechtbanken van koophandel en voor zooveel noodig van artikels 158 en 206 van gezegde wet van 18 Juli 1869, doordat de alleenzetelende rechter, die de bestreden rechterlijke beslissing veldde, bijgestaan werd door den heer Willems Theofiel, griffier, alhoewel deze geen doctor in de rechten is en den rechter dus niet geldig kon bijstaan om den referendaris te vervangen, zoodat het bestreden vonnis geveld en uitgesproken werd in miskenning van een substantieelen pleegvorm die zijn nietigheid als gevolg heeft;

Overwegende dat eischer, in zijn middel, in feite staande houdt dat de plaatsvervangende rechter die als eenige rechter in de zaak zetelde als zoodanig door den Eersten voorzitter van het Hof van Beroep niet werd aangeduid; dat, in het tweede middel, wordt beweerd dat de griffier die den rechter bijstond in zijn rechterlijke beslissing, geen doctor in de rechten was;

Overwegende dat eischer om het bewijs te leveren der feiten, die aan den grond van de middelen liggen, 1° stukken voorbrengt, zijnde brieven, uitgaande van den Eersten voorzitter en van den hoofdgriffier van het Hof van Beroep te Gent, respectievelijk gedagteekend 10 September 1937 en 14-21 September 1937, 2° een brief aanbrengt, uitgaande van den referendaris van de Rechtbank van Koophandel te Aalst, d.d. 9 September 1937;

Overwegende dat deze stukken opgesteld werden na den datum van het bestreden vonnis; dat het Hof van Verbreking alléén de rechtsvragen beoordeelt en dat om ze op te lossen, hetzij het gaat om den grond, hetzij het gaat om de wettelijke pleegvormen, het slechts rekening houdt van feiten vastgesteld, door het bestreden vonnis, door de stukken der rechtspleging en door de documenten regelmatig voorgebracht voor den rechter ten gronde;

Overwegende dat eischer geen openbaar en wettelijk document inroept waarvan de rechter ten gronde rekening had moeten houden; dat, namelijk aangaande het eerste middel, de bewering als zou een bevel van den Eersten voorzitter niet bestaan alleenlijk de bewering is van een louter feit waarvan het «bewijs» diende geleverd te worden door den rechter alleen geroepen om erover te oordeelen;

Overwegende dat eischer ook te vergeefs aanbrengt dat hij er zich niet op tijd heeft kunnen van vergewissen of de alleenzetelende rechter, ja dan neen, door den Eersten voorzitter van het Hof van Beroep de daartoe noodige machtiging gekregen had;

Dat deze beschouwing van feitelijken aard den regel van openbare orde niet kan doen wijken die de instelling van het Hof van Verbreking beheerscht;

Overwegende dat uit het voorgaande voortvloeit dat beide middelen in feite missen;

Om deze redenen:

Verwerpt de voorziening;

Verwijst den eischer in de kosten en in de vergoeding van 150 frank jegens den verweerder.

74

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 11 October 1938.

Voorzitter : M. Rolin.
 Verslaggever : M. Limbourg.
 Op. Min. : M. Leon Cornil.

**STRAFVORDERING. — BEROEP ENKEL DOOR
 BETICHTE. — GEEN VERHOOGING VAN STRAF
 MOGELIJK.**

Dient verbroken het arrest van een Hof van Beroep dat de straf uitgesproken door den eersten rechter heeft verzwaaard wanneer enkel door betichte het beroep vóór het Hof was gebracht.

Grammens t/ Op. Min.

Het Hof,

Gehoord Raadsheer Limbourg in zijn verslag en op de conclusiën van den heer Léon Cornil, Advocaat Generaal;

Gezien het bestreden arrest den 23 Mei 1938 door het Hof van Beroep te Gent geveld;

Ten aanzien van het middel door het Openbaar Ministerie opgeworpen : schending van artikels 7 en 8 der wet van 1 Mei 1849 en 202 van het wetboek van Strafvordering:

Overwegende dat op het enkel beroep van aanlegger, het bestreden arrest de straf door den eersten rechter ten laste van aanlegger uitgesproken, verzwaaard heeft; dat dit beroep slechts de belangen van beroeper voor het Hof aanhangig maakte; dat, door de straf te verzwaaard op het enkel beroep van den veroordeelden, het bestreden arrest de wetsbepalingen in het middel aangeduid, geschonden heeft en, om die reden, dient verbroken te worden;

Overwegende dat in correctioneële zaken de onwettelijke toepassing der wet voorwat de straf aangaat, het totaal verbreken van het bestreden arrest medesleept;

Om deze redenen:

Verbreekt het bestreden arrest, zegt dat het tegenwoordig arrest in de registers van het Hof van Beroep van Gent zal overgeschreven worden en dat melding er van in den rand van het vernietigd arrest zal gedaan worden;

Legt de kosten ten laste van den Staat en verzendt de zaak voor het Hof van Beroep te Brussel.

Vlaamsche Juristen**Abonneert U op het**

**RECHTSKUNDIG
 WEEKBLAD!!!**

75

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5e Kamer. — 4 November 1938.

Voorziter : M. Lambrichts.
 Raadsheeren : M. Claessens en Verreydt.
 Adv. Gen. : M. Hauben.
 Pl. : Mrs André Vaes en Van den Bosch.

STRAFRECHT. — MISBRUIK VAN VERTROUWEN.

Wanneer iemand op zijn verzoek een zending koopwaren op zicht ontvangt, met de verbintenis hetzij binnen de vijf dagen te betalen ofwel de waar terug te zenden, begaat hij een misbruik van vertrouwen wanneer hij deze voorwerpen bewaart, gebruikt of verkoopt zonder ze te betalen.

Op. Min. en Etabl. Textilac t/ Demytenaere.

Gezien door het Hof, het vonnis waartegen beroep is, gewezen den 31 Augustus 1938 door de correctioneële rechtbank te Tongeren, eenige rechter, hetwelk statueerende op tegenspraak betichte vrijspreekt voor de feiten C en D en voor diefstal (feit B 1°);

(feit C. aftruggelarij ten nadeele van den American Silk Company te Genk in Maart 1938; feit D. aftruggelarij ten nadeele der Maatschappij Textilac te Genk in April 1938; (feit B 1° diefstal ten nadeele van Mikinka Léonard te Genk in den nacht van 30 April op 1 Mei 1938);

Verklaart hem plichtig aan de overige feiten dienvolgens veroordeelt hem :

Voor de feiten A, 1 (aftruggelarij ten nadeele van de N. V. De Standaard te Genk of elders in het Koninkrijk in den loop der maanden April en Mei 1938 op verscheidene reizen) tot twee maanden gevangenzitting en eene boete van 50 frank gebracht op 350 frank of eene subsidiairlijke gevangenzitting van 15 dagen voor het feit A 2 (valsche naamdracht te Genk of elders in het Koninkrijk in de maanden April en Mei 1938 op verscheidene reizen) tot 2 maanden gevangenzitting en eene boete van 100 frank gebracht op 700 frank of eene subsidiairlijke gevangenzitting van 20 dagen;

Voor verheling van een rijwiel ten nadeele van Mikinka Léonard te Genk, in den loop der maand Mei 1938 (feit B 2) tot 2 maanden gevangenzitting en eene boete van 50 frank gebracht op 350 frank subsidiairlijk 10 dagen;

Spreekt tegen hem ontzegging uit voor een termijn van 5 jaar der rechten aangehaald in art. 31 van het strafwetboek;

Wijst de burgerlijke partij af van haren eisch en veroordeelt haar tot de kosten harer aanstelling. Veroordeelt betichte tot de kosten jegens den Staat 300,30 frank, inbaar bij 8 dagen lijfswang. Bij toepassing der artikels 40, 496, 505, 33, 31, 231, 65 van het Wetboek van Strafrecht, 194 van het Wetboek van Strafvordering 1, Wet 27 December 1928, 1, 2, 4, 5 Wet 27 Juli 1871;

Gezien de beroepen tegen dat vonnis ingesteld :
 Gehoord in zijn verslag de heer Verreydt, Raadsheer;

Den betichte in zijn verhoor.

Mter A. Vaes, advocaat van de burgerlijke partij namens dewelke besluiten worden neergelegd, den heer Hauben, advocaat generaal in zijn vorderingen. Mter Van den Bosch, advocaat voor betichte, allen hebbende de Nederlandsche taal gebezigd behalve Mter Van den Bosch, advocaat, die gebruik heeft gemaakt van de Fransche taal op aanvraag van betichte.

Na erover beraadslaagd te hebben:

Aangezien de betichting ten laste gelegd van Demytenaere Cyriel onder litt. B 1 diefte van een rijwiel ten nadeele van Mikinka onbewezen is gebleven door het onderzoek voor het Hof gedaan;

Dat uit dit zelfde onderzoek spruit dat de betichtingen onder litt. A 1 en 2 en B 2 bewezen zijn gebleven; dat de toegepaste straffen die der wet zijn en in evenredigheid met den ernst der feiten;

Aangezien het blijkt uit de bestanddeelen der zaak dat Demytenaere in den loop der maand Maart 1938 aan de American Silk Company eene bestelling van vrouwenondergoed eener waarde van 79 frank en den 25 April 1938 aan de maatschappij Textilac een bestelling gedaan heeft van 3 paar lakens, 4 fluwijnen, 2 boyaderes en 1 edredon, eener gezamenlijke waarde van 246 fr.; dat deze waren op zicht verzonden werden respectievelijk den 31 Maart 1938 en den 27 April 1938 onder de uitdrukkelijke voorwaarde ze binnen 5 dagen te betalen zoo niet, deze terug te zenden op kosten van voornoemde firmas;

Aangezien tusschen benadeelden en betichte een verkoopcontract enkel kon ontstaan en voltrokken mits betaling in den vereischten termijn;

Dat betichte de koopwaren niet betaald hebbende, de voornoemde firma's ervan eigenaarsters zijn gebleven;

Aangezien betichte bedrieglijk deze goederen gedeeltelijk verkocht en gedeeltelijk persoonlijk gebruikt of in gebruik gegeven heeft zonder er eigenaar van te zijn;

Dat hij zich aldus plichtig gemaakt heeft aan misbruik van vertrouwen, wanbedrijf voorzien door art. 491 van het wetboek van strafrecht;

Aangezien Demytenaere op een gebeurlijke verandering van qualificatie aangaande de feiten C en D der dagvaarding attent werd gemaakt en er tegen zijne verdediging heeft voorgesteld.

Om deze redenen:

Gezien de wetsbepalingen aangehaald in het vonnis en art. 491 van het wetboek van Strafrecht, 14, 24, 31, 34, 35, 37, 40, 41 der wet van 15 Juni 1935;

Het Hof, het bestreden vonnis wijzigende en uitspraak doende met eenparigheid van stemmen;

Veroordeelt betichte Demytenaere uit hoofde van te Genk in den loop der maand Maart en in den loop der maand April 1938 bedrieglijk verduisterd of verspild te hebben ten nadeele van de American Silk Company een aantal onderkleederen ten bedrage van 79 frank en ten nadeele van de Maatschappij Textilac, 3 paar lakens, 4 fluwijnen, 2 boyaderes en een edredon, voorwerpen die hem ter hand gesteld waren op voorwaarde van ze terug te geven of er een bepaald gebruik van te maken, tot twee gevangenisstraffen van twee maanden en twee boeten

van 50 frank verhoogd met 50 deciemen en gebracht op 350 frank of eene subsidiarlijke gevangenzitting van tweemaal 15 dagen;

Dit gedaan zijnde bekrachtigt voor het overige het bestreden vonnis in zijne strafbepalingen;

Verwijst betichte in de kosten van beroep jegens den Staat vereffend op 5,65 frank, zegt deze inbaar bij den lijfswang door eersten rechter uitgesproken;

En recht doende over den eisch der burgerlijke partij Textilac;

Aangezien de burgerlijke partij terug in bezit is gesteld geworden van 2 paar beddelakens, 2 byaderes, dekens, en twee oorkussens overtreksels, teruggevonden en aangeslagen bij Waerzeggers M. Elisa (proc. v. gendarmerie Asch N° 549 van 12 Augustus 1938);

Dat niettegenstaande deze koopwaren, volgens de gezegdens van de burgerlijke partij erg beschadigd zijn, zij toch een zekere waarde behouden, die het Hof ex aequo et bono op 50 frank beraamt;

Aangezien de kosten van terugzending volgens de verbintenis van de burgerlijke partij ten haren laste vielen; dat aldus desaangaande gevraagde som van 10 frank niet verrechtvaardigd is.

Om deze beweegredenen:

Het Hof, het bestreden vonnis teniet doende, ontvangt het beroep van burgerlijke partij Textilac, verklaart het gedeeltelijk gegrond;

Veroordeelt betichte aan deze te betalen de som van 256 frank min 50 plus 10, samen 690 frank;

Ontlast de burgerlijke partij van de kosten harer aanstelling in den eersten aanleg;

Verwijst betichte in deze kosten en in deze van beroep jegens de burgerlijke partij.

76

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 7 Juli 1938.

Voorzitter: M. Van der Heyden.

Raadsheeren: MM. Ooms en Eyben.

Adv. Gen.: M. Sabbe.

STRAFRECHT. — JACHTMISDRIJF. — NIET OVERHANDIGEN VAN HET WAPEN. — GEEN AFZONDERLIJK MISDRIJF.

Het feit dat een betichte, vervolgd uit hoofde van een jachtmisdrijf, het door hem gebruikte wapen niet heeft overhandigd aan den verbalisant maakt geen bijzonder en verschillend misdrijf uit. De verplichting aan den overtreder opgelegd is een gevolg van het hoofdmisdrijf. De bijzondere boete die de verbeurdverklaring vervangt moet uitgesproken worden niettegenstaande dit feit niet aangehaald werd in de dagvaarding aan betichte beteekend.

O. M. t/ Van Opstal.

Aangezien het bewezen is geworden door het onderzoek voor het Hof gedaan dat betichte Van Opstal Emiel zich heeft plichtig gemaakt aan feit A, om, te Breendonck den 19 Februari 1938, gejaagd te hebben buiten de tijdstippen door de Regeering bepaald;

Aangezien uit het onderzoek voor het Hof gedaan gebleken is dat Van Opstal Emiel het wapen door hem gebruikt om het jachtmisdrijf hierboven aangehaald te plegen, niet terstond overhandigd heeft aan den verbalisant;

Aangezien het feit dat een betichte, vervolgd uit hoofde van jachtmisdrijf, het wapen door hem gebruikt aan den verbalisant niet heeft overhandigd, geen bijzonder en verschillend misdrijf uitmaakt; dat de verplichting aan den overtreder opgelegd een gevolg is van het hoofdmisdrijf; dat de bijzondere boete, die de verbeuring vervangt moet uitgesproken worden, bij toepassing van art. 20 der wet, niettegenstaande dit feit in de dagvaarding aan betichte gegeven, niet aangehaald wordt (Cass. 7 April 1913, Pas. 1913. I. 179);

Aangezien de verjaring der openbare vordering gestuit is geweest door de akte van beroep van het Openbaar Ministerie dd° 9 Mei 1938;

Om deze redenen:

Het Hof, beslissende op tegenspraak; gezien art. 24 der wet van 15 Juni 1935; gezien art. 1, 6, 20, 28 der wet van 28 Februari 1882, artikels 38, 40 van het Strafwetboek; gezien art. 211, 194 van het strafvorderingswetboek aangeduid ter zitting door den heer Voorzitter, alsmede de wet van 2 Januari 1924;

Bevestigt het vonnis a quo in zooverre het betichte vrijgesproken heeft uit hoofde van feit B; Doet het te niet voor 't overige;

Wijzigende en beslissende met eenparige stemmen:

Verklaart betichting sub A bewezen en verwijst Van Opstal Emiel uit dien hoofde in eene geldboete van 50 frank, gebracht op 350 frank bij toepassing der wet van 27 December 1928;

Veroordeelt betichte bovendien, tot eene bijzonder geldboete van 100 frank, gebracht op 700 frank bij toepassing der wet van 27 December 1927, wegens niet onmiddellijk overhandiging van 't wapen waarmede het misdrijf werd gepleegd, aan den verbalisant;

Zegt dat de geldboeten, bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd, zullen mogen vervangen worden, deze van 100 frank door eene gevangenis van een maand, en deze van 50 frank door een gevangenis van 15 dagen;

Verwijst den betichte in de kosten van eersten aanleg en in de kosten van beroep.

77

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5e Kamer. — 3 Juni 1938.

Voorzitter: M. Anthonis.

Pl.: Mters Hendrickx, Majean, Zech, Winkelmolen.

ONTEIGENING. — RECHTEN VAN HUURDERS TEGENOVER ONTEIGENDE PARTIJ. — BEPERKING.

ONTEIGENING. — HUURDERS. — TUSSEHKOMST. — PERKEN.

Uit artikel 19 van de wet van 17 April 1835 blijkt dat het aan de onteigende eigenaars behoort de huurlin-

gen inzake te roepen en dat, zoo deze dit verwaarloozen ze persoonlijk en alleen tegenover hun huurlingen verantwoordelijk blijven voor de vergoedingen waar deze laatste recht zouden kunnen op hebben. Het vonnis van onteigening behoudt, niettegenstaande de gebeurlijke verwaarloozing vanwege de eigenaars tegenover hun huurders zijn volle uitwerking tegenover allen, zelfs de huurders, die enkel eventueel een verhaal tegen den eigenaar zullen kunnen uitoefenen.

De huurder die aan den oproep tot tusschenkomst vanwege den eigenaar geen onmiddellijk gevolg geeft en tot een vrijwillige tusschenkomst op lateren datum besluit moet de eventuele gevolgen van een hieruit spruitende laattijdigheid zelf dragen. De vrijwillige tusschenkomst moet inderdaad gebeuren binnen dezelfde termijnen als de tusschenkomst door den onteigende teweeggebracht.

Anthonis t/ Stad Antwerpen en Rohr.

Aangezien de vraag ingeleid bij dagvaarding van 15 April 1938 strekt tot het betalen eener som van 25.000 frank ten titel van schadevergoeding en gesteund is op het feit dat aanlegger, huurder zijnde van het eigendom, gelegen Winkelhaakstraat, 4, te Antwerpen, niet tijdig noch regelmatig in kennis is gesteld van de proceduur in onteigening door eerste verweerder vervolgd tegen de eigenaars, tweede verweerders, rechtspleging welke thans geëindigd is door vonnis van 26 Maart 1938, waarbij de eindelijke onteigeningsvergoedingen werden toegekend en uitbetaald;

Aangezien het dus ontegensprekelijk vaststaat dat het in rechte optreden van aanlegger na het vonnis waarbij de vergoedingen worden toegekend en het rechterlijk geding ten einde liep ingevolge art. 19 der wet van 17 April 1835 als laattijdig moet aanschouwd worden.

Aangezien nochtans aanlegger gelden doet dat hij noch tijdig noch regelmatig ter kennis werd gebracht der gevoerde rechtspleging van onteigening en deze bijgevolg niet tegen hem kan ingeroepen worden;

Aangezien dit stelsel gansch in tegenstrijd is met de bepalingen der wet vermits artikel 19 klaar en duidelijk voorschrijft dat het aan de onteigende eigenaars behoort de huurlingen in zake te roepen en dat zoo deze laatste dit verwaarloozen ze persoonlijk en alleen tegenover hunne huurlingen verantwoordelijk blijven voor de vergoedingen waar deze laatste recht zouden kunnen op hebben;

Aangezien bijgevolg de vraag zooals ingediend en gesteund op gebrek aan regelmatige inzake roeping tegenover eerste verweerder de Stad Antwerpen dient verworpen vermits er op haar geen de minste verplichting tegenover de huurlingen die zij overigens niet kende, beruste en er dus geen spraak zijn kan van in gebreke te zijn gebleven;

Aangezien uit zelfde artikel 19 dan verder ook voortvloeit dat het bestaande vonnis van onteigening met alle zijn gevolgen en niettegenstaande de gebeurlijke verwaarloozing vanwege de eigenaars tegenover hunne huurlingen ten volle zijn uitwerking behoudt tegenover allen zelfs de huurders vermits eens het eindvonnis tusschengekomen er maar

enkel het verhaal van den huurder op den ont-eigende eigenaar overblijft;

Aangezien uit dit alles voortvloeit dat dus nog enkel en alleen te onderzoeken valt of de vraag tot schadevergoeding voor zooveel ze gericht is tegenover tweede verweerders ontvankelijk is;

Aangezien het zonder betwisting vaststaat :

1° dat aanlegger in de maand April 1937 den eigendom Winkelhaakstraat 4, in huur nam mits een maandelijksche huurprijs van 500 frank en den eigenaar weigerde eenig huurkontraakt te verleen om rede de bestaande onteigening, die elk oogenblik kon uitgevoerd worden;

2° dat op 1 Oktober 1937 de Stad de onteigenings-procedure begon en de dagvaarding beteekende aan tweede verweerders;

3° dat in dato 2 December 1937 tweede verweerders dit exploit aan aanlegger beteekenden en kopij lieten hem aanmanende, ingevolge art. 19 der wet van 17 April 1835, in zijne hoedanigheid van huurder in het geding tusschen te komen voor wat hem aanging tot de bewerkingen der schattingen;

4° dat aanlegger aan die aanmaning geen gevolg gaf en dat op 25 Maart 1938 tengevolge akkoord tusschen eerste verweerster Stad Antwerpen en tweede verweerders een vonnis werd uitgesproken waarbij de formaliteiten waarvan de vervulling eerst was betwist geworden vervuld werden verklaard en de eindvergoedingen bij akkoord der partijen werden vastgesteld;

Aangezien het uit deze opvolgende rechtsplegings-akten voortvloeit dat tweede verweerders in hunne hoedanigheid van eigenaars de bepalingen der wet van 17 April 1835 wel degelijk hebben nageleefd;

Aangezien aanlegger niettemin staande houdt dat deze inzake roeping zijn rechten niet heeft ge-vrijwaard daar hij ingevolge artikel 19 der wet van 17 April 1835 meer recht heeft van tusschen te komen dan als wanneer het vonnis dat de formaliteiten vervuld verklaard is geveld, vermits hij voor het vellen van dit vonnis zonder recht is; dat hij redelijkerwijze denken kon al den tijd te hebben later tusschen te komen, vermits tweede verweerders in den eerste de vervulling der formaliteiten hadden betwist en het maar later is dat ze van hunne betwisting hebben afgezien wanneer ze over de vergoedingen akkoord waren en door een en zelfde vonnis hebben laten beslechten zoowel de vervulling der formaliteiten als het vaststellen der vergoedingen;

Aangezien aanlegger zich totaal vergist, het is niet omdat hij in zijne hoedanigheid van huurder het recht niet heeft om de vervulling der formaliteiten te betwisten dat hij vanaf het inleiden der vraag, die niet alleen strekt tot formaliteitsvervulling maar die den grond der zaak aanbelangt, tot het vellen van het verklarend vonnis zonder recht zou zijn; zijn recht bestaat juist daarin van tegenwoordig te mogen zijn vanaf den oorsprong der zaak om op het gepaste oogenblik tusschen te komen hetzij om zijne hoedanigheid en recht op tusschenkomst die ook kunnen betwist worden te verrechtvaardigen hetzij om zijnen eisch tot vergoe-ding en het bedrag ervan te bewijzen hetzij om tus-

schen te komen in de aanduidingen der deskundigen of hunne zending te bepalen alle vraagstukken welke op de eerste zitting kunnen oprijzen, maar ook later en op elken stond tengevolge van menig-vuldige omstandigheden of procedure incidenten aan het dagorde kunnen komen en waarvan noodzakelijkerwijze de huurder niet op de hoogte moet gehouden worden vermits hij zoolang hij niet is tusschengelaten geene partij ter zake is (E. Picard, T. I, n° 175; Del Marmol, T. I, n° 234);

Aangezien bijgevolg diegene die aan den oproep tot tusschenkomst vanwege den eigenaar geen on-middellijk gevolg geeft en naar keuze tot eene vrij-willige tusschenkomst besluit volgens eigen goed-dunken de gevolgen zijner nalatigheid of deze van zijn lasthebber pleitbezorger dragen moet;

Aangezien inderdaad de vrijwillige tusschenkomst binst dezelfde termijnen moet gebeuren als deze door den onteigende teweeggebracht (Gent, 24 December 1890, P.P. 1891, n° 378);

Aangezien in tegenstelling met de beweringen van aanlegger de tusschenkomst inzake onteigening van bijzonderen aard is en de gewone artikels van het wetboek van Burgerlijke rechtspleging namelijk artikels 339, 340 en 343 hier niet van toepassing zijn wat genoegzaam is bewezen door de schikkingen van art. 19 zelve welke getroffen zijn geweest ten einde de onteigeningszaken te bespoedigen en te beletten dat opvolgende tusschenkomsten telkens nieuwe deskundige onderzoeken zouden vergen;

Aangezien inderdaad de tusschenkomst zelfs in gewone zaken ingevolge artikels 340 en 343 Bur-gerlijke Rechtspleging het beslechten van de hoofd-zaak niet mogen vertragen en moeten afgewezen worden als niet meer ontvankelijk wanneer het onderzoek der hoofdzaak reeds te verre gevorderd is; daar waar de wetgever zoo optrad in gewone zaken om den aanlegger door het vertragen geene schade te berokkenen moest hij noodzakelijkerwijze zooals hij het in artikel 19 degelijk deed nog stren-ger optreden in de bijzondere rechtspleging van on-teigening waar het zelfs niet mogelijk is de hoofdzaak van de tusschenkomsten te splitsen en waar de eventuele schade zou berekend worden aan de openbare macht welke ten bate van het algemeen nut eene onteigening vervolgt. (Carré art. 340, Cass. Fr. 19 juillet 1905 D. P. 1908 I);

Aangezien aanlegger zonder eenig ernstig feit aan te halen schijnt te willen doen verdenken dat er tusschen eerste verweerster en tweede verweerders in het genipt zou gehandeld geweest zijn om aanleg-ger van zijne rechten te berooven;

Aangezien zooals reeds gezegd verweerders enkel en alleen van hun recht hebben gebruik gemaakt en daar waar aanlegger verzuimd heeft zijne rech-ten te vrijwaren op tijd en stond mag hij niemand van zoo iets beschuldigen, des te meer daar in zake de uitbetaalde vergoedingen op 2.450.000 frank be-liepen en men niet inzien kan waarom de partijen in het genipt zouden moeten hebben gehandeld om eene vraag van 25.000 frank te ontloopen;

Aangezien verweerders na hunne regelmatige in-zake roeping wanneer ze vanwege aanlegger geene tusschenkomst zagen opdagen redelijkerwijze het

recht hadden te besluiten dat aanlegger gezien de omstandigheden waarin hij het goed had betrokken alzo zelf door zijne houding te kennen gaf dat hij niet gerechtigd was eenige vraag tot vergoeding in te dienen;

Aangezien uit deze beweegredenen ten overvloede voortspruit dat aanlegger's vraag zoowel tegenover tweede verweerders als tegenover eerste verweerder niet meer ontvankelijk is.

Om deze beweegredenen:

De Rechtbank, alle andere en tegenstrijdige besluiten verwerpende;

Gehoord den heer Procureur des Konings in zijn gelijkvormig advies;

Geeft akte aan ieder der besluitende partijen De Booght dat zij het geding schatten voorwat hen aangaat, op 20.000 frank;

Geeft akte aan eerste verweerder dat zij het geding schat op meer dan 50.000 frank, afzonderlijk tegenover ieder der inzake zijnde partijen;

Verklaart de vraag niet ontvankelijk;

Wijst aanlegger er van af en veroordeelt hem tot de kosten;

Verklaart het vonnis uitvoerbaar niettegenstaande verzet of beroep en zonder borgstelling.

78

BURGERLIJKE RECHTBANK TE GENT

19 Januari 1938.

Voorzitter: M. De Ruyck.

Rechters: MM. Thienpont en Belpaire.

Pleiters: Mrs Ronse en Castille.

EXEQUATUR. — BEVELSCHRIFT PRESIDENT NEDERLANDSCH GERECHTSHOF. — EERELOON EN VOORSCHOTTEN VAN ADVOKAAT.

Een bevelschrift verleend door den president van een Nederlandsch gerechtshof houdende begrooting van de rekening van voorschotten en salarissen verschuldigd aan een advocaat en procureur is vatbaar in België voor exequatur.

F. M. Mesterquen Van Meeteren t/ Suys Du Buisson.

Overwegende dat de eisch strekt tot uitvoerbaarverklaring van een bevelschrift, verleend op 19 Januari 1937 door den President van het Gerechtshof te 's Gravenhage (Nederland), houdende begrooting van de rekening van voorschotten en salarissen, verschuldigd door verweerder aan eischer, met bevel van tenuitvoerlegging op de minuut;

Overwegende dat dergelijk bevelschrift vatbaar is voor exequatur (Bellefroid, toelichting van het Nederlandsch-Belgisch Verdrag van 28 Maart 1925, n° 71; Verg. Brussel, 24 Maart 1926);

Overwegende dat luidens artikel 12-3° van het Nederlandsch-Belgisch executieverdrag van 28 Maart 1925, goedgekeurd door de wet van 16 Augustus 1925, het onderzoek van de Rechtbank in een procedure tot exequatur, slechts kan lopen over de punten opgesomd in art. II en overeenkomstig het derde lid daarvan;

Dat de Rechtbank de middelen, aangewend door verweerder niet kan in acht nemen, daar deze middelen den grond van de betwisting betreffen;

Overwegende dat bedoeld bevelschrift voldoet aan de voorwaarden opgesomd in de eerste alinea van bovenvermeld artikel II;

Dat immers:

Wat de eerste voorwaarde betreft:

Overwegende dat het bevelschrift waarbij de kosten worden begroot verschuldigd door den cliënt aan een advocaat en procureur niets inhoudt dat strijdig is met de openbare orde of met de beginselen van het publiek recht van België;

Wat de tweede voorwaarde betreft:

Overwegende dat blijkt, zoo uit de termen zelf van het bevelschrift, als uit artikels 39 en 52 van het Nederlandsch tarief van justitiekosten en salarissen in burgerlijke zaken, dat het bevelschrift in Nederland vatbaar is voor tenuitvoerlegging;

Wat de derde voorwaarde betreft:

Overwegende dat krachtens artikel 34 en volgende van bovenbedoeld tarief, de begrooting geschiedt op de rekeningen zelf met bevel van tenuitvoerlegging op de minuut;

Dat de door eischer overgelegde minuut van de rekening met daaronder het bevelschrift voorzien van de behoorlijk gelegaliseerde handtekening van den President dus voldoet aan de voorwaarden die, naar de Nederlandsch wetten, noodig zijn voor de echtheid van dit bevelschrift en tevens voldoet aan het voorschrift van art. 14-5° van het verdrag;

Wat de vierde voorwaarde betreft:

Overwegende dat in Nederland de eerste begrooting van een rekening van voorschotten en salarissen niet op tegenspraak wordt gedaan, zoodat verweerder noch wettig kon vertegenwoordigd zijn noch wettig kon opgeroepen worden voor den rechter door wien de begrooting is geschied, zoodat de vervulling der voorwaarde gesteld door artikel 11-4° ter zake niet kan worden vereischt

Wat de vijfde voorwaarde betreft:

Overwegende dat de regelen van territoriale bevoegdheid, vastgesteld in het verdrag, niet geschonden werden

Dat immers, naar luidt van art. 1 van dit verdrag, verweerder in Nederland onderworpen is aan dezelfde competentieregelen als de Nederlanders;

Dat artikel 126 van het Nederlandsche Wetboek van rechtsvordering bepaalt dat, bijaldien er meer verweerders zijn, ze in zuiver persoonlijke zaken of in die welke roerend goed betreffen, gedagvaard worden voor den rechter van de woonplaats van een hunner, ter keuze van den aanlegger

Dat verweerder dus regelmatig gedagvaard werd voor den rechter van de woonplaats van zijn medeverweerder Van Rompu;

Om deze redenen:

De Rechtbank;

Alle andere conclusiën als niet gegrond van de hand wijzend, verklaart uitvoerbaar in België het bevelschrift verleend op 19 Januari 1937, door den President van het Gerechtshof te 's Gravenhage (Nederland), houdende begrooting van de rekening

van voorschotten en salarissen verschuldigd door verweerder aan eischer, in zake Beaton tegen Van Rompu en Suys ;

Verwijst dienvolgens verweerder tot betaling aan eischer van de tegenwaarde in Belgische frank, waarde van den dag der betaling, van 112 Nederlandsche gulden en 91 centen ;

Verwijst hem bovendien in de gerechtelijke intresen en de kosten, waarin begrepen deze van de Belgische zegels op de rekening ;

Zegt dat er geen aanleiding is tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad van onderhavig vonnis.

79

BURGERLIJKE RECHTBANK TE TONGEREN

9 Juni 1938.

Voorzitter : M. de Schaetzen.

Rechters : MM. Ulrix en Van Caenegem.

O. M. : M. Herbillon.

Pleiters : Mrs. Stas, Driessen, Reinards.

VERZEKERING. — IN DE PLAATSTELLING. — VOORWAARDEN. — GEEN RECHT OP SCHADEVERGOEDING.

De indeplaatsstelling van den verzekeraar die de vergoeding uitbetaald heeft aan zijn verzekerde kan opgeworpen worden tegen den schuldenaar van dezen verzekerde zelfs wanneer de pleegvormen voorzien door art. 1690 van het B. W. niet vervuld zijn, vermits deze pleegvormen uitsluitelijk toepasselijk zijn in geval van afstand van schuldvordering. De conventionele indeplaatsstelling kan bewezen worden door de verzekeringspolis en door een vermelding op de kwijting afgeleverd door den verzekerde aan de verzekeringsmaatschappij. Door de indeplaatsstelling oefenen partijen slechts hun recht uit, zij kunnen hierdoor geen quasi delictueele noch contractueele verantwoordelijkheid oploopen.

Lion belge t/ Vanstraelen.

Overwegende dat Coninx, verweerder in vrijwaring, in dato 13 April 1936 het slachtoffer werd van een verkeersongeval door de schuld van Vanstraelen, en dat hij, wegens dit ongeval, van de N.V. Lion Belge, bij dewelke hij een persoonlijke verzekeringsovereenkomst had afgesloten, eene som van 6500 fr. bij wijze van vergoeding ontving ; dat hij tevens in hoedanigheid van burgerlijke partij optrad in het strafrechtelijk geding dat door het Openbaar Ministerie tegen Vanstraelen werd ingespannen, doch dat hij zijne aanstelling terugtrok tengevolge van een dading die hij met Vanstraelen had aangegaan en waardoor hem een som van 7000 fr. toegewezen werd bij wijze van schadevergoeding ;

Overwegende dat de N.V. Lion Belge, bewerende door de door haar gedane betaling in de plaats te zijn gesteld geworden van haar verzekerde Coninx, door huidige hoofdeisch van Vanstraelen terugbetaling vordert van het door haar uitgekeerde bedrag ;

Overwegende dat Vanstraelen opwerpt dat de

door de Verzekeringsmaatschappij ingeroepen indeplaatsstelling ten zijnen opzichte eene «res inter alios acta» daarstelt, dewelke hem dus niet kan tegengesteld worden ; dat hij verder betwist dat er tusschen Coninx en zijne verzekeraarster een werkelijke indeplaatsstelling zou zijn geschied ;

Overwegende dat het een algemeen aangenomen rechtsbeginsel is dat de overeengekomen indeplaatsstelling aan den derde schuldenaar tegenstelbaar is zelfs in afwezigheid der pleegvormen voorzien door artikel 1690 van het Burgerlijk Wetboek, hetwelk uitsluitelijk toepasselijk is op het geval van afstand van schuldvordering ;

Overwegende verder in feite dat het ter zake onbetwistbaar is dat het slachtoffer Coninx zijne verzekeringsmaatschappij in zijne plaats heeft gesteld ingevolge de betaling van schadevergoeding die hem door deze maatschappij verzekerd werd ; dat inderdaad de clause der conventionele indeplaatsstelling niet alleen voorkomt in de tusschen partijen aangegane verzekeringsovereenkomst (art. 5 in fine) maar dat daarenboven, bij gelegenheid der betaling die Coninx bekam op 18 December 1936, en zelfs als voorwaarde der betaling, formeel aan de beschikking van dit artikel werd herinnerd en wel in de volgende bewoordingen : «bevestig ik (Coninx) dat de maatschappij Belgische Leeuw in mijne plaats is gesteld voor het uitvoeren van al mijn rechten of verhalen tegen den dader van het ongeval of de personen die er voor verantwoordelijk zijn, en zulks tot beloop van voormelde som (6.500 fr.) » dat eindelijk een derde maal, namelijk op 21 December 1936, Coninx, optredend door bemiddeling van zijnen raadsman het recht der Verzekeringsmaatschappij bevestigde om in zijne plaats tegen den verantwoordelijken dader van het ongeval, met name Vanstraelen, op te treden ;

Overwegende dat verweerder Coninx ten onrechte van een schrijven der Verzekeringsmaatschappij, gedagteekend van 18 September 1936 wil afleiden dat deze laatste zou verzaakt hebben aan de haar voorheen en nadien toegekende rechten ; dat dit schrijven enkel mag opgevat worden als behelzende eene verzaking in hoofde der verzekeringsovereenkomst tot tusschenkomst in het op dat oogenblik voor de boetstraffelijke rechtbank van Tongeren hangend strafgeding ;

Overwegende dat verweerder Vanstraelen tevens optreedt als eischer in vrijwaring tegen Coninx dewelke niet wil verzaken aan de vordering die hij op Vanstraelen bezit krachtens de dading waarvan hooger sprake ;

Overwegende dat Vanstraelen op geene vrijwaring vanwege Coninx kan aanspraak maken, daar de vrijwaring alleen verschuldigd is door diengene die hetzif door eene materieele, hetzif door een contractueele daad een verantwoordelijkheid heeft opgelopen jegens den persoon die door deze daad eenig nadeel heeft ondergaan ; dat zulks «in casu» het geval niet is, daar Coninx het recht bezat zijne verzekeringsovereenkomst te subrogeeren en bijgevolg aldus handelend geen quasi-delictueele noch contractueele verantwoordelijkheid heeft kunnen ondergaan ;

Overwegende dat Vanstraelen in ondergeschikte

orde vraagt dat de rechtbank zou verklaren aan denwelke zijner beide schuldeischers (Lion Belge of Coninx) hij zal gehouden zijn te betalen ;

Overwegende dat dergelijke vraag niet ontvanke-lijk is ; dat zij inderdaad voorbarig is, vermits voor deze rechtbank geen rechtsgeding tusschen Coninx en Vanstraelen betrekkelijk de kwestieuze vraag te weten of Coninx, ondanks den afstand zijner rechten gedaan ten voordeele zijner verzekeringsmaatschap-pij, het recht behoudt Vanstraelen tot betaling te dwingen ; dat het de taak der rechtbank niet is, buiten alle betwisting om, aan de partijen rechts-kundig advies te bezorgen ;

Om deze Redenen :

De Rechtbank,

Uitspraak doende in openbare zitting ;

Verklaart den hoofdeisch ontvankelijk en ge-grond ;

Veroordeelt verweerder aan aanlegster te betalen de som van 6500 fr., met de gerechtelijke intresten en de gerechtskosten ;

Verklaart de vraag in vrijwaring niet ontvan-kelijk ;

Wijst ze af en veroordeelt aanlegger in vrijwaring in de kosten dezer proceduur.

80

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ANTWERPEN

Sste Kamer. — 22 December 1937.

Voorzitter : M. Stappers.

Ref. : M. Arendt.

Pleiters : Mrs Winkelmolen en Majean.

EIGENDOMSVOORBEHOUD. — BEPERKING VAN GELDIGHED TEGENOVER DERDEN. — ONGELDIGHEID NA BESLAG.

Een beding van voorwaardelijk eigendomsoverdracht is geldig tusschen de contracteerende partijen, doch niet tegenover de met de verkooper in samenloop komende schuldeischers van den kooper wanneer deze laatste in het bezit van de verkochte voorwerpen gesteld is geweest.

In geval van verkoop met eigendomsvoorbehoud mag nà in beslagname ten verzoeken van andere schuldeischers het overeengekomen ontbindend beding niet meer ingeroepen worden om het verkoopscontract als verbroken te beschouwen.

Hendrickx en Peeters t/ Majean.

Gezien de geboekte dagvaarding van 14 Juli 1937 strekkende tot de teruggave van een auto «Buick» model 1931, motor 2655491, chassis n° 2536558, in dato van twee April 1937 door aanlegster verkocht aan den heer Groenewout — in failliet verklaard op 22 Juni 1937 — onder beding van uitstel der eigen-domsoverdracht tot na de volledige afbetaling van den prijs, alsook onder de voorwaarde, dat de ver-koopster gerechtigd zou zijn, bij gebreke aan beta-ling van eenen enkelen wissel op dezes vervalddag, het contract te verbreken zonder voorafgaande-

lijke in morastelling, en onmiddellijk voornoemd voertuig terug in bezit te nemen ;

Aangezien verweerder de onontvankelijkheid der vordering opwerpt, getrokken uit het feit, dat aan-legster verzuimd zou hebben de rechterlijke ver-breking aan te vragen van de verkoopsovereenkomst die aanleiding gaf tot het geschil ;

Aangezien aanlegster terecht daarop antwoordt dat bewuste aanvraag volstrekt overbodig zou zijn vermits het ontbindend beding juist voor doel heeft de verbreking van ambtswege, hetzij dus zon-der tusschenkomst van het gerecht, te verwezen-lijken.

Aangezien voor wat betreft den grond het Hof van verbreking beslist heeft, luidens haar arrest van 9 Februari 1933, dat het beding van voorwaar-delijke eigendomsoverdracht, alhoewel geldig zijnde tusschen de contracteerende partijen, niet tegenover de met den verkooper in samenloop komende schuldeischers van den kooper mag ingeroepen worden wanneer laatstgenoemde in het bezit van het ver-kochte voorwerp gesteld is geweest ;

..... « Attendu toutefois que cette clause, vala-ble entre parties contractantes, n'est pas opposable aux créanciers de l'acheteur en concours avec le vendeur d'effets mobiliers lorsque l'acheteur a été mis en possession de la chose vendue..... »

Aangezien anderzijds het Hof van beroep van Gent eene beslissing heeft gevelld in dato van 19 April 1934 (P.P. n° 302 blz. 536) krachtens dewelke den verkooper niet meer gerechtigd is. Na eene inbeslagneming ten verzoeken van een anderen schuldeischer gelegd, het overeengekomen ontbin-dend beding in te roepen om het verkoopscontract als verbroken te beschouwen ;

..... Attendu que l'intimé n'est pas fondé à prétendre que par sommation du 16 juin 1933 il a réclamé à temps, c'est à dire *avant toute interven-tion des créanciers* de l'acheteur, la restitution du camion vendu : qu'avant la faillite ce camion avait le 3 juin 1933 été saisi conservatoirement par un créancier de l'acheteur qui assignait celui-ci en paiement de certaines dettes ; que cette poursuite d'un créancier faisait obstacle à toute action en résolution de l'intimé basée sur la réserve de pro-priété que l'article 20, paragr. 3 de la loi hypothé-caire n'avait pour de cas, jamais reconnue....

Aangezien het blijkt in onderhavig geval dat de verbreking der overeenkomst slechts in dato van 27 Mei 1937 aan Groenewout werd beteekend, hetzij dus meer dan zeven weken na de inbeslagne-ming op het kwestieus voertuig gelegd den 7 April 1937 ten verzoeken van de « Antwerpsche Taximaat-schappij », ter uitvoering van een arrest van het Hof van Beroep te Brussel, gevelld op een Februari 1937 — (overgelegd in geboekte uitgifte) ; betee-kend op 15 Februari 1937 en in kracht van gewijsde gegaan ;

Aangezien het ook vaststaat, dat de gerechtelijke verkooping behoorlijk aangeplakt en aangekondigd werd voor den 21 April 1937 en dat op den dag zelf waarop deze plaats moest grijpen, Groenewout eene aanvraag tot faillietvoorkomend concordaat in-leidde ;

Aangezien gelet op de chronologische volgorde van deze gebeurtenissen verweerder geheel en al gegrond is in zijn pleidooi aan te stippen dat gezegd uitvoerend beslag den samenloop der schuldeischers daarstelt en dat het dienvolgens « een beletsel vormt tegen het onttrekken van de massa van de betwiste auto » ;

Aangezien echter aanlegster de nietigheid van het exploit van inbeslagneming opwerpt omdat deze, opgesteld op volgende wijze :

« Ten verzoeken van de Samenwerkende Maatschappij « Antwerpsche Taximaatschappij » gezeteld te Antwerpen, Van Heurckstraat, 13, vervolg en benaastigingen van den Beheerraad

de namen niet vermeldt van de personen deelmakende van bedoelden beheerraad ;

Aangezien nochtans de verwetene vergetelheid geen invloed kan uitoefenen op de kennis die Groenewoud had van de eenzelligheid van verzoekster, wier aanstelling als burgerlijke partij zonder meer aanduidingen dan deze hierboven herhaald ontvankelijk werd verklaard door bewust arrest.

Aangezien aldus overeenkomstig artikel 173 van het Wetboek van Rechtspleging, de aangehaalde nietigheid geenszins in aanmerking dient genomen te worden vermits zij niet van aard was de belangen van Groenewout te schaden.

Om deze redenen :

Gelet op het eenig artikel litt. VII der wet van 25 October 1919, de rechtbank maakt melding dat de beschikkingen der artikels 2 en 9 der wet van 15 Juli 1935 werden in acht genomen.

Verklaart den eisch niet gegrond.

Wijst aanlegster af en veroordeelt haar in de kosten des gedings.

81

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

2e Kanton. — 2 December 1937.

Plaatsvervangend Vrederechter : M. Somers.

Pl. : Mr Van Hoecke loco Mr Stuyck en J. De Raedemaeker.

SCHEIDING VAN GOEDEREN. — KOSTEN VAN HET HUISHOUDEN. — RECHTSTREEKSCHER VORDERING DER SCHULDEISCHERS TEGENOVER DE VROUW OP GROND VAN ART 1448 B. W.

De woorden « Kosten van het huishouden » van art. 1448 B. W. dienen in den breedst mogelijken zin geïnterpreteerd te worden en behelzen alle kosten en uitgaven, die het gevolg zijn hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks, van het samenwonen en samenleven o. m. huishuur en lasten die daar het gevolg van zijn. De verplichting door art. 1448 B. W. aan de echtgenoot opgelegd is bekrachtigd door eene rechtstreeksche vordering der schuldeischers tegenover haar.

B. t/ echtgenooten P.

Aangezien de eisch strekt na echtelijke of rechterlijke machtiging van eerste verweerder om in

oordeelen om aan aanlegster te betalen de som van fr. 2.773,05 behoudens het recht deze som te vermeerderen of te verminderen tijdens den loop des gedings volgens uitleg in de dagvaarding, samen met verwijzing van verweerder in de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings en verklaring van voorloopige uitvoerbaarheid van het te vellen vonnis ;

Gehoord partijen ;

Gelet op art. 2, 34, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935 ;

Aangezien de verweerder zijne echtgenoot eerste verweerder machtigt om in rechte te staan ;

Aangezien het niet betwist wordt dat eerste verweerder ten jare 1926 de scheiding van goederen heeft aangevraagd en bekomen ten haren voordeele en ten nadeele van haar echtgenoot ; dat het evenmin betwist wordt dat sedertdien beide echtelieden in feite zijn blijven samen wonen en nog een gemeenschappelijk leven leiden ;

Aangezien beide echtelieden o.m. samen gewoond hebben in een huis gestaan en gelegen te Antwerpen, Van Ruusbroeckstraat, 103, als wanneer het huurceel desbetreffend uitsluitend was aangegaan door tweede verweerder ;

Aangezien ingevolge de scheiding van goederen de tweede verweerder totaal onbetaalkrchtig is geworden, terwijl, en zulks wordt evenmin betwist, eerste verweerder goederen bezit en inkomen heeft ;

Aangezien in dato van 19 November 1936 op grond van het door hem gesloten huurceel tweede verweerder is veroordeeld geworden tot het betalen der grondlasten en wegenlasten plus intresten en onkosten ;

Aangezien het blijkt uit de voorgebrachte bescheiden n.m. uit de expeditie van gemeld vonnis dat het bedrag weeskwestie niet ernstig betwist werd en de toenmalige verweerder, heden tweede verweerder, zich beperkte tot het vragen van gemak van betaling ;

Aangezien dan ook het heden geëischte bedrag hetzij totaal de som van 2.773,50 fr. volkomen verrechtvaardigd is en evenmin ernstig kan betwist worden ;

Aangezien om reden der uitgesproken scheiding van goederen tusschen beide verweerders en gezien de niet betwiste onbetaalkrchtigheid van tweede rechte te staan, eerste verweerder te hooren verweerder, aanlegster nu de veroordeeling vraagt van eerste verweerder tot betaling van het bedrag weeskwestie ;

Aangezien het uitspreken der scheiding van goederen door de Rechtbank enkel en alleen tot doel heeft de huwelijksgoederen der echtgenoot te vrijwaren en deze te onttrekken aan mogelijke vordering van schuldeischers van den in moeilijkheden verkeerenden echtgenoot, doch dat voor het overige de volledige verplichtingen tusschen de beide echtelieden aangegaan bij het sluiten van het huwelijk en met betrekking tot de opvoeding der kinderen, zoowel als met betrekking tot al de huishoudelijke kosten en uitgaven als gevolg van het samenwonen en samenleven in het geheel gehandhaafd blijven ;

dat er hier sprake is van schulden door de echtelieden aangegaan door het feit en als gevolg van den huwelijksband die hen bindt, dat art. 1448 van het B. W. duidelijk en klaar is en de echtgenoot die de scheiding van goederen bekomen heeft de verplichting blijft opleggen naar evenredigheid van haar vermogen in de kosten van het huishouden als in die van de opvoeding der gemeenschappelijke kinderen bij te dragen en er aan toevoegt dat indien de man niets meer bezit, zooals zulks ter zake het geval is, deze kosten geheel ten haren laste vallen ;

Aangezien de woorden «kosten van het huishouden» in den breedst mogelijken zin dienen geïnterpreteerd te worden en alle uitgaven en kosten behelzen die het gevolg zijn hetzij rechtstreeks hetzij onrechtstreeks van het samen wonen en samen leven, o.m. huishuur en lasten die daar het gevolg van zijn ;

Aangezien eerste verweerster echter staande houdt dat de schuldeischer ter zake aanlegster, geene rechtstreeksche vordering tegenover haar zou bezitten, dat eene dergelijke vordering enkel en alleen in hoofde van haar echtgenoot zou kunnen bestaan, dit te meer om reden het hier een natuurlijke verplichting zou gelden in haren hoofde ;

Aangezien de verplichting weeskwestie nochtans bekrachtigd is geworden door het B.W. dat én de toekenning én de uitgestrektheid én de uitoefening der rechten en plichten der echtelieden door het Burgerlijk Wetboek geregeld zijn en bekrachtigd zijn geworden en er dan ook geen sprake kan zijn van rechten toegekend of gehecht uitsluitend aan een persoon als dusdanig ;

Aangezien uit niets blijkt, noch uit den tekst noch uit den geest van art. 1448 van het B. W. dat de verplichting der echtgenoot niet zou bekrachtigd zijn geworden door eene rechtstreeksche vordering vanwege de schuldeischers tegenover haar, dat anderzijds, mocht eene dergelijke vordering enkel en alleen bestaan in hoofde van den echtgenoot, de verplichting opgelegd aan de echtgenoot in art. 1448 van het B.W. in feite eene doode letter zou blijven en stellig ten nadeele zou uitloopen der schuldeischers, vermits de echtgenoot persoonlijk er steeds weinig, ja bijna nooit eenig belang bij zou hebben eene dergelijke vordering uit te oefenen enkel en alleen in belang toch van derde schuldeischers ;

Aangezien dan ook op grond van art. 1448 als van art. 1166 van het B.W. waarbij aan de schuldeischers al de rechten en vorderingen van hun schuldenaar worden toegekend, de vraag zooals deze is ingeleid geworden ontvankelijk en gegrond is ;

Om deze Redenen :

Wij, Vrederechter, zeggen de vraag ontvankelijk en gegrond, machtigen voor zooveel als noodig eerste verweerster om in rechte te staan ; veroordeelen eerste verweerster tegensprekelijk om aan aanlegster te betalen de som van 2.773,50 fr., te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings, deze laatste beloopende op 102,75 fr., hierin niet begrepen de verdere mogelijke onkosten ;

Verklaren ons vonnis uitvoerbaar trots alle verhaal en zonder borgstelling.

VREDEGERECHT TE KORTRIJK

2e Kanton. — 1 Maart 1938.

Rechter : M. Desmarez.
Pleiter : Mr Vandermeersch.

VERKOOP. — PLAATS DER BETALING EN DER LEVERING. (ART. 1651, 1609 en 1247 B. W.).

Indien dienswege bij den verkoop niets vastgesteld is, moet de koper betalen op de plaats en den tijd waarop de levering moet geschieden. (Art. 1651 B. W.).

Tenzij anders bedongen moet de levering geschieden op de plaats waar de koopwaar zich bevond bij het afsluiten der overeenkomst (art. 1609 B. W.). Geldt het geen zeker en bepaald voorwerp, zal de levering moeten gebeuren ter woonst van den verkoper (Art. 1247 B. W.).

Pille t/ Croebels.

Aangezien eischer de betaling vordert der som van 316,50 frank voor verkoop en levering van stoelen in den loop der maand December 1937 ;

Aangezien verweerder onze onbevoegdheid opwerpt aanhalende dat, indien een koop bestaan zou, wat hij stellig betwist, deze te Ingelmunster zou gesloten geweest zijn, dat wij bijgevolg onbevoegd zijn om het geschil te beslechten ;

Aangezien het feit dat de koop te Ingelmunster tot stand zou zijn gekomen, niet volstaat om deze onbevoegdheid op te werpen ;

Aangezien, in de veronderstelling dat de koop bestaat, de betaling geschieden moet waar de koopwaren moesten afgeleverd worden ; Art. 1651 van het B. W. beschikt : indien deswegens bij den verkoop niets vastgesteld is, moet de koper betalen op de plaats en den tijd waarop de levering geschieden moet ;

Aangezien die aflevering geschieden moest, waar de koopwaren zich bevonden of waar de verkoper woonde, tijdens het sluiten van de overeenkomst ; Art. 1609 van het B. W. zegt : «De levering moet geschieden ter plaatse alwaar zich, tijdens den verkoop de zaak bevond welke het voorwerp daarvan uitmaakt, indien deswegens geen andere overeenkomst gemaakt is ; Art. 1247 beschikt dat wanneer het geen zeker en bepaald voorwerp eener verkoop geldt de levering moet geschieden ter woonst van den verkoper (Zie: Planiol t. II, Nr 1526 - De Page t. III. Nr 473) ;

Aangezien eischer toegelaten was op voet van art. 42 der wet van 25 Maart 1876 verweerder te dagen waar de betaling moest gedaan worden, dat Wij derhalve bevoegd zijn om het geschil te beslechten ;

Aangezien een brief van verweerder gedagteekend op 12 December 1937, in zijne bewoordingen de bekentenis behelst dat de koop feitelijk, eenige dagen voordien, plaats gegrepen heeft ;

Aangezien verweerder, na weliswaar in dit schrijven besteld na de verzending der stoelen, te hebben laten weten dat hij de stoelen maar zou nemen indien hij na den voortverkoop mocht beta-

len; levering der koopwaren en der bode betaald heeft;

Aangezien de koop gesloten, de koopwaren geleverd, hun hoedanigheid noch den prijs betwist zijnde, de vraag dient ingewilligd te worden;

Om deze redenen:

Wij, Vrederechter, gelet op de wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen, verklaren Ons bevoegd ratione loci, veroordeelen verweerder de som van 316,70 frank te betalen met de gerechtelijke intresten en de kosten.

83

VREDEGERECHT TE BEERINGS

11 Februari 1938.

Vrederechter: M. F. Vranken.

Pleiters: Mters Stellingwerff en Hermans.

ARBEIDSONGEVAL. — BASISLOON. — BEREKENING. — KORTE DIENSTPERIODE. — GEMIDDELDE BEZOLDIGING VAN WERKLIEDEN DER ZELFDE CATEGORIE. — TIJDELIJKE WERKLOOSHEID.

- 1) *In een voortdurende onderneming moet er om het basisloon van een slachtoffer van arbeidsongeval vast te stellen, wanneer het slechts enkele dagen in dienst geweest is, geen rekening gehouden worden van hetgeen het elders het jaar vóór het ongeval verdiend heeft, doch het loon aangevuld door de gemiddelde bezoldiging van werklieden dezelfde categorie gedurende de periode noodig om het jaar te volledigen.*
- 2) *Indien nochtans de andere werklieden derzelfde categorie gedurende deze periode in dezelfde onderneming twee tot drie maanden geen werk gehad hebben, dienen ingevolge alinéa 5 van art. 6 der gecoördonneerde wetten, bij de gemiddelde bezoldiging gevoegd de vergoedingen, die zij konden verdienen gedurende de uren dat zij niet gewerkt hebben.*
- 3) *Wanneer in eene onderneming, die gansch het jaar door in werking is, sommige arbeiders gedurende weken geen werk hebben, niet tengevolge eener abnormale oorzaak, doch ten gevolge van den aard der onderneming, mag voor de berekening der jaarlijksche bezoldiging, alléén alinea 5 van art. 6 toegepast worden, doch niet alinéa 3 of 9.*

Winterthur verzekeringsmaatschappij t/ Verheyen Fr.

Gezien ons tusschenvonnis van 19 November 1937;

Gezien het verslag van den door ons aangestelden deskundige, Prof. Dokter Appelmans, waarin de bestendige en gedeeltelijke werkonbekwaamheid wordt geschat op 40% met mogelijke verbetering door aanpassing gedurende den wettelijken termijn van herziening;

Aangezien deze schatting ons gegrond schijnt en door beide partijen wordt bijgetreden, onder voorbehoud van hun recht op herziening;

Aangezien zij akkoord gaan om te zeggen dat verweerder volledig onbekwaam geweest is tot werken tot 30 September 1937, datum der consolidatie, maar dat zij het niet eens zijn over het

basisloon, waarop de vergoedingen dienen berekend te worden;

Aangezien wij om dit basisloon te bepalen, over navolgende gegevens beschikken:

1° dat het slachtoffer, in dienst getreden den 25 Oogst 1936, slechts 44 uren werkzaam geweest is en daarvoor een loon getrokken heeft van 176 fr., hetzij 4 frank per uur of 32 fr. per werkdag van 8 uren;

2° dat zooals blijkt uit opgaven verstrekt door den werkgever, in dezelfde onderneming, drie werklieden van dezelfde categorie als verweerder, gedurende de periode noodig om het jaar te volledigen, 't is te zeggen van 1 September 1935 tot 24 Oogst 1936, respectievelijk nagevolgde dagloonen ontvangen hebben:

7406 fr. voor 1851 ½ uren

7138 fr. voor 1784 ½ uren

6450 fr. voor 1612 ½ uren hetzij samen

20994 fr. voor 5248 ½ uren of 4 fr. per uur.

3° dat volgens de loonstaten, deze drie werklieden geen loon verdiend hebben van 1 September 1935 tot respectievelijk 13, 17 en 20 November 1935 en van 20 Februari 1936 tot 9, 10 en 17 Maart 1936 en dat zij viermaal in het jaar op een andere plaats gewerkt hebben;

4° dat in de dagvaarding aanlegster vraagt dat het basisloon zou vastgesteld worden op 8960 fr. hetgeen overeenstemt met 280 werkdagen aan 32 frank per dag;

Aangezien hier ongetwijfeld dient toegepast te worden artikel 6 al. 2 van de wetten op de arbeidsongevallen, gecoördonneerd door K. B. van 28 September 1931, gewijzigd door K. B. van 31 Maart 1936, volgens hetwelk door basisloon dient verstaan te worden, het loon dat in werkelijkheid werd uitbetaald, vermeerderd met het gemiddeld loon van werklieden derzelfde categorie gedurende de periode noodig om het jaar te volledigen;

Aangezien verweerder vraagt dat het basisloon zou berekend worden op 9600 fr., doch ten onrechte beweert dat dit zou moeten gebeuren bij toepassing van alinea 3 of alinea 9 van het reeds vermelde artikel 6, en, om reden dat hij vóór het ongeval gedurende een gansch jaar, zegge 300 werkdagen, elders gewerkt heeft als manoeuvre aan 32 fr. per dag;

Aangezien verweerder zelf ter zitting verklaard heeft geen seizoenarbeider te zijn en het dus geen belang heeft te weten wat hij elders vóór het ongeval verdiend heeft, dat hij ook niet eens bewijst dat hij het jaar vóór het ongeval alles samen genomen, gedurende 300 dagen aan 32 fr. per dag, werkzaam is geweest.

Aangezien, zooals hooger reeds gezegd is, alleen in alinea twee van art. 6, de wijze wordt aangegeven waarop verweerdere basisloon, die minder dan 1 jaar in dienst was, moet berekend worden, dat van de andere wetsbepalingen slechts rekening dient gehouden in zooverre zij invloed kunnen hebben op de vaststelling van het gemiddelde loon der andere werklieden;

Aangezien, wanneer men de zaak van dit stand-

punt uit beschouwt, de door verweerder ingeroepen wetsbepalingen, al. 3 of 9 van art. 6, ook niet kunnen toegepast worden, vermits eenerzijds, in tegenstelling met hetgeen bedoeld wordt in artikel 6 al. 3, de onderneming, waarin verweerder werkzaam was, gewoonlijk het gansche jaar door in werking is, en niet gedurende slechts een bepaald gedeelte van het jaar, en vermits anderzijds in dezelfde onderneming, het werk nooit is geschorst geweest ten gevolge eener abnormale, toevallige oorzaak, zooals economische crisis, gedwongen werkstaking, lockout, defect aan machienen, enz., hetgeen voor toepassing van art. 6 al. 9, vereischt wordt, doch wel ten gevolge van den aard der onderneming zelve;

Aangezien er nochtans wel dient rekening gehouden van het al. 5 van art. 6, waarin er sprake is van werklieden, die in eene al of niet voortdurende onderneming slechts bij tusschenpoozen werk hebben; dat hieronder voorzeker dienen gerangschikt dezen, die, zooals in casu gebezigd worden, dan hier, dan ginder, om als grondwerkers behulpzaam te zijn bij de oprichting en plaatsing van allerhande stalen constructies en dit naar gelang de bestellingen, die bij den werkgever gedaan worden, en die aldus ook gedurende eenige weken of maanden per jaar zonder werk kunnen vallen (Zie Delaruière-Namèche : Rép. acc. Tr. N° 237);

dat het hier overigens bewezen is dat deze werklieden in onderhavige onderneming begin September 1935 meer dan twee maanden en einde Februari 1936, meer dan twee weken geen werk hebben kunnen vinden;

dat het strijdig zou zijn met den geest der wet, die er naar streeft steeds het loon van een vol jaar als basisloon voor de vergoedingen te nemen, geen rekening te houden van die 2½ à 3 maanden dat er voor werklieden van die categorie geen werk was en men aldus tot de ongerijmde gevolgtrekking zou kunnen komen, dat iemand, die in een voortdurende onderneming als deze, om de twee maanden bijvoorbeeld ééne maand werk zou vinden en de volgende maand geen, slechts als basisloon zou mogen nemen een loon van 6 maanden, terwijl een seizoen-arbeider, ingevolge art. 6, alinéa 3, bij zijn loon van b.v. 6 maanden zou mogen tellen al hetgeen hij daarbuiten kon verdienen;

Aangezien aanlegster zelf overtuigd schijnt te zijn van het feit, dat het niet voldoende is als gemiddeld loon te beschouwen het gezamenlijke loon gedeeld door 3, of $20994 : 3 = 6998$ voor $1749\frac{1}{2}$ uren, doch voorstelt het te berekenen op 2196 uren aan 4 fr. per uur, of 8784 frank;

Aangezien het dientengevolge billijk is het loon van 176 fr. dat het slachtoffer verdiend heeft gedurende 44 uren, aan te vullen, niet alleen met het door anderen werkelijk verdiende gemiddelde

$$\text{loon van } 6998 \text{ fr. voor } 1749\frac{1}{2} \text{ uren of } \frac{6998}{1749,75} = 4 \text{ fr.}$$

per uur doch ook met de vergoedingen die zij bij veronderstelling konden verdienen gedurende de uren dat er niet gewerkt werd;

dat wanneer men zooals het gebruik is, aanneemt dat er over 't algemeen gedurende 300 dagen per jaar of $300 \times 8 = 2400$ uren gewerkt wordt, er nog dient bijgeteld het loon van $2400 - (44 + 1749,5) = 606\frac{1}{2}$ uren aan 4 frank per uur of 2426 fr., en het basisloon aldus zal bedragen $176 + 6998 + 2426 = 9600$ frank, hetgeen dus overeenstemt met het door verweerder voorgestelde cijfer;

Aangezien het gemiddeld dagelijksch loon dus bedraagt $9600 : 365 = 26.30$ fr.

Aangezien verweerder dus recht heeft :

1) op een jaarlijksche vergoeding van

$$\frac{9600 \times 40 \times 2}{100 \times 3} = 2560 \text{ fr.}$$

vanaf 1 October 1937.

2) op 50% van 26,30 fr. gedurende de 28 eerste dagen volgende op deze van het ongeval of $26,30 \times 50 \times 28$

$$= 368,20$$

100

en op 2/3 van 26,30 fr. per dag vanaf den 29n dag na het ongeval, 29 September 1936, tot en met 30 September 1937, hetzij gedurende 367 dagen of $26,30 \times 2 \times 367$

$$= 6434,73$$

3

samen 6802,93 frank, waarop volgens partijen reeds betaald werd 6490,25 fr. en er dus dient bij betaald te worden 312,68 fr.

Gezien art. 4, 34, 37 en 41 der wet van 15 Juni 1935.

Voor deze beweegredenen,

Wij, Vrederechter des kantons Beerlingen, alle andere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, zeggen voor recht.

1) dat op 30 Oogst 1936 verweerder slachtoffer geweest is van een arbeidsongeval terwijl hij in dienst was der N. V. Constructions & Fondations voor de ongevallen van haar personeel verzekerd bij aanlegster;

2) dat verweerder dientengevolge volledig werkonbekwaam geweest is tot 30 September 1937, datum der consolidatie der letsels en dat sedert dien zijn gedeeltelijke werkonbekwaamheid dient geschat op 40%, onder voorbehoud van verbetering binst den wettelijken termijn van herziening.

Stellen het basisloon vast op de som van 9600 fr.

Stellen de vergoeding waarop verweerder recht heeft wegens blijvende werkonbekwaamheid op 2560 frank per jaar;

Veroordeelen aanlegster om dit bedrag benevens de reeds vervallen achterstallen aan verweerder te betalen vanaf 1 October 1937 per trimester in 4 gelijke deelen, 't is te zeggen op den eersten der maanden April, Juni, October en Januari.

Veroordeelen aanlegster bovendien om bij te betalen aan verweerder de som van 312,68 fr., als zijnde nog verschuldigd wegens de volledige tijdelijke werkonbekwaamheid;

Veroordeelen haar ook tot de kosten, deze van

het deskundig onderzoek inbegrepen, beloopende tot heden 1407 fr. oninbegrepen die van registratie en beteekening dezes zoo er daartoe grond bestaat.

Geven akte aan aanlegster dat zij het geding schat op meer dan 2500 fr. voor wat de bevoegdheid betreft.

84

VREDEGERECHT TE MECHELEN

2de Kanton. — 25 Februari 1938.

Rechter : Mr Van den Hende.
Pleiters : Mr Buskens.

VERKOOP VAN ONROEREND GOED. — BESTAANDE VERZEKERING. — VERPLICHTING VAN OVERNAME DER VERZEKERINGSOVEREENKOMST. — DRAAGWIJDTE. — RECHTEN DER MAATSCHAPPIJ.

Wanneer de koper van een onroerend goed verplicht wordt de bestaande verzekeringsovereenkomst over te nemen is een dagvaarding door de verzekeringsmaatschappij in betaling der vervallen premie niet ontvankelijk zoolang zij den nieuwen eigenaar niet heeft gedaagd in verplichte aanvaarding van de voortzetting der oude polis.

Antverpia t/ De Boeck.

Aangezien bij akte verleden vóór Mter Van de Walle, Notaris, den 26 Januari 1937, de verweerder een huis heeft aangekocht dat ondermeer verzekerd was tegen brandgevaar door de eischeres «Antverpia» ;

Aangezien de verweerder zich verbonden heeft onder nr 3 van de voorwaarden der verkoop «de overeenkomst na te leven, die zou kunnen bestaan aangaande de verzekering tegen brandgevaar der gebouwen in den verkochten eigendom begrepen, en alsdan de premie te betalen, te rekenen van der eerstkomenden vervalddag ;

Aangezien deze verbintenis als voorwerp heeft «iets te doen», namelijk de overname der bestaande verzekeringsovereenkomst en dit op straf van schadevergoeding, ingevolge art. 1142 van het B. W. ;

Aangezien de vordering er niet toe strekt den verweerder te verplichten de verzekeringsovereenkomst over te nemen, maar slechts de premie, ten beloope van 66,90 fr., vervallen den 25 November 1937, te betalen ;

Aangezien deze premie slechts kan gevorderd worden, nadat eene overeenkomst zal ontstaan zijn tusschen eischeres en verweerder ;

Aangezien de vordering, zooals ze werd ingeleid «hic et nunc» niet ontvankelijk is ;

Om deze redenen :

Wij, Vrederechter, zeggen dat de vordering «Hic et nunc» niet ontvankelijk is ; stellen de onkosten ten laste van eischeres.

85

WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

Kamer voor Bedienden. — 1 December 1937.

Jur. Bijz. : Mter H. Jacob.
Pleiter : Mter F. Mattheessens.

TAALGEBRUIK. — VOLMAGHT. — PERSOONLIJKE VERSCHIJNING. — FRANSCH TE ANTWERPEN. — NIETIGHEID.

Het is in het belang van een goede rechtsbedeeling de verschijning vóór de werkrechtshraden van volmacht dragers, die geen advocaat zijn, zooveel mogelijk te beperken.

Een volmacht om vóór den werkrechtshraad een partij te vertegenwoordigen verliest het karakter van buiten-gerechtelijke akte, zoodra de drager ervan voor de rechtbank verschijnt en deze volmacht voorbrengt als bewijs van zijn mandaat. De volmacht is alsdan onderworpen aan de taalvoorschriften voorzien door de artikels 2 en 14 van de wet van 15 Juni 1935.

Chaussures F. F. t/ Mij. Marcus.

Aangezien ter zitting van 9 November voor aanlegster verklaarde te verschijnen den genaamden Lambert Thelen, gérant van aanlegster ;

Aangezien deze persoon die verklaarde zich enkel in de Fransche taal te kunnen uitdrukken een volmacht voorbracht in het Fransch opgesteld ;

Aangezien op grond van artikel 62 van de wet van 9 Juli 1926 betreffende de Werkrechtshraden, partijen zich enkel mogen doen vertegenwoordigen ter zitting door een regelmatig ingeschreven advocaat, een pleitbezorger of een persoon speciaal door de bevoegde Kamer van den Raad te aanvaarden ;

Aangezien het in het belang is van een goede rechtsbedeeling de verschijning van volmacht dragers die geen advocaat zijn zooveel mogelijk te beperken ;

Aangezien in het huidig geval echter niet dient nagegaan te worden of een volmacht drager van een firma te Antwerpen gevestigd dient te worden aanvaard die zich niet in de Nederlandsche taal kan uitdrukken, daar de volmacht voorgebracht door dezen persoon, nietig is ;

Aangezien inderdaad volgens zelfde artikel 62 de mandatarissen die geen advocaat of pleitbezorger zijn, drager moeten zijn van een bijzondere geschreven volmacht ;

Aangezien deze volmacht, die op zich zelf een buiten-gerechtelijke akte is, dit karakter verliest zoodra de drager ervan voor een Rechtbank verschijnt en deze volmacht als bewijs van zijn mandaat voorbrengt om in rechte te staan ;

Aangezien deze volmacht van dit oogenblik af deeluitmaakt van de rechtspleging (Correct. Rb. Gent, 22 April 1936, R. W. 1936-1937, kol. 1318) ; dat de volmacht volgens artikels 2 en 14 van de wet van 15 Juni 1935 in het Nederlandsch moet opgesteld zijn ;

Aangezien art. 40 van de wet van 15 Juni 1935 beslist dat deze regel voorgeschreven wordt op straf van nietigheid ;

Aangezien deze nietigheid van ambtswege door de Rechtbanken moet uitgesproken worden ;

Aangezien ten overvloede verweerster besluit tot de onontvankelijkheid van de vordering tengevolge van de nietigheid der volmacht.

Om deze redenen:

De Werkrechtersraad, alle andere en strijdige besluiten verwerpende, verklaart de namens aanlegster voorgebrachte volmacht nietig; zegt dat aanlegster niet rechtsgeldig vertegenwoordigd was ter zitting; geeft aan verweerster ontslag van rechtsvervolgning zonder kosten voor deze laatste; verwijst niet verschijnende aanlegster tot de kosten van het geding.

86

POLITIERECHTBANK TE KORTRIJK

2e Kanton. — 6 Mei 1938.

Rechter: M. Moerman.
Pleiter: Mr Duponcheel.

TRANSACTIE SPRUITEND UIT OVERTREDING. — BETALING. — UITDOOVIING DER OPENBARE RECHTSVORDERING.

Wanneer eene betaling, op voorstel van een transactie spruitende uit eene overtreding, gedaan is geweest binnen den gestelden termijn is de openbare rechtsvordering van rechtswege uitgedoofd.

Op. Min. t/ Declair en Maes.

Aangezien, bij toepassing van artikel 166 van het Wetboek van Strafvordering, betichte Declair uitgenoodigd werd, vóór 15 December 1937, een som van 35 frank te storten; dat de burgerlijke verantwoordelijke persoon, Maes Honoré, op 11 December 1937, deze som stortte op de Postrekening van den heer Ontvanger der Registratie te Kortrijk zonder te vermelden ten ontlaste van wien hij dit deed; dat de heer Ontvanger, na vruchteloos gepoogd te hebben te weten voor wiens rekening die betaling was gedaan, enkel op 17 Januari laatst den ambtenaar van het Openbaar Ministerie ervan op de hoogte kon brengen;

Aangezien het Openbaar Ministerie, bij gebrek aan bericht dat de gevraagde storting was gedaan binnen den gestelden termijn het huidig vervolg inspande op 22 Januari laatst;

Aangezien nochtans bedoelde betaling de openbare rechtsvordering van rechtswege had uitgedoofd.

Om deze redenen:

Verklaart het vervolg onontvankelijk; kosten ten laste van den Staat.

BALIELEVEN

PLECHTIGE OPENINGSZITTING VAN DE CONFERENTIE DER JONGE BALIE VAN KORTRIJK OP ZATERDAG 12 NOVEMBER 1938

De openingszitting van de Conferentie der Jonge Balie van Kortrijk had op Zaterdag, 12 November plaats in de vergaderzaal der Advokaten, op het Gerechtshof.

De zaal was geheel gevuld met een talrijke schaar van Advokaten, wij zouden haast durven zeggen: geheel de Balie van Kortrijk was er voltallig aanwezig. Wij bemerken de Heer Voorzitter der Rechtbank van eersten aanleg, M. Lagrange, de Heer Prokureur des Konings, M. Mostaert; de Voorzitter der Rechtbank van Koophandel, M. Calewaert, de Voorzitter van den Werkrechtersraad en nog talrijke magistraten. Waren verder nog aanwezig Mr Carton, Stafhouder der Balie van Brugge, de Heer Van Leynseele, Voorzitter van het Verbond der Advokaten; de afgevaardigden der Vlaamsche Conferentie van Antwerpen, van het Vlaamsch Pleitgenootschap van Brussel en van de Conferentie der Jonge Balie van Leuven.

De Voorzitter Louis Desmet opent de vergadering. Hij richt een woord van verwelkoming tot de aanwezigen, en schetst in het kort de werking der Conferentie tijdens het afgelopen jaar. Hij stelt vervolgens den spreker voor: Mr Joseph Vandermeersch, die vroeger te Leuven, als hoofd-opsteller van «Ons Leven» door zijn boeiende pennevruchten, eenieders aandacht op zich vestigde.

De Feestredenaar wist gedurende ruim een uur de aandacht der toehoorders gespannen te houden met eene reeks van novellen naar de werkelijkheid van de advokatenpraktijk opgeteekend.

De Stafhouder, Mr Van Tyghem, onderlijnde de juiste typeering der verschillende schetsen, en noemde Mr Vandermeersch met zijne voordracht van heden «de Ernest Staes» der Balie van Kortrijk. Hij drukt de hoop uit dat deze schetsen, aangevuld door de bijgewerkte notas van den spreker, weldra in boekvorm zullen verschijnen.

Wij kunnen ons ten volle bij dezen wensch aansluiten, want deze schetsen van Mr Vandermeersch zullen in onze literatuur waardig hunne plaats innemen naast de «vertellingen in toga» van Mr Aug. Van Cauwelaert.

Een welgelukt banket in de salons van het Grand Hotel, besloot dezen welgelukten dag.

TIJDSCHRIFTEN

RECHTSKUNDIG TIJDSCHRIFT. — November-December 1938. — Nr 6. — Het beginsel der progressie in het Belgisch belastingwezen, door Mr. F. De Vischere. — De scheidsrechterlijke Procedure, door Mr. R. Van Lennep. — De toepassing van art. 13 van de wet van 25 Maart 1841, door Jan Cornette.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 39. — 12 November 1938. — Mr. J. A. van Bronkhorst: Vonnis en proces-verbaal ter terechtzitting in strafzaken.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3548. — 6 November 1938. — Leon Hennebicq: La Vie de la Belgique est au Congo.

Nr 3549. — 13 November 1938. — W. Malgaud: Pouvoir judiciaire et Pouvoir médical.

Abonneert U op Rechtskundig Weekblad

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen. A. Somville, best.